

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Parisiensi Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

Presbyter, confirmetis. Alioquin ex tunc auctoritate nostra suffulti assignetis & concedatis ipsis in Præsulem virum litteratum, providum, & honestum; contradictores, si qui fuerint, per censuram ecclesiasticam compecentes. Quòd si non omnes, duo vestrum, sublato appellationis obstaculo &c. Datum ut in alia.

Sequens epistola, ideo quia generalis est, nullum titulum habet in regeſto, neque in tertia collectione. Sed quia decretalis quæ istam antecedit in tertia collectione dirigitur Episcopo Mutinensi, Raymundus illi quoque inscripsit istam. Data est autem occasione electionis Episcopi Meldensis, ut colligitur ex epistola 163.

Epist. 164.
Vt Subdiaconus eligi possit in Episcopum.
Cap. A multis ex. de at. & qual. ordin.
Vide addit. ad lib. 8. de concord. sacerdot. & imp. c. 23.

A Multis multoties an Subdiaconus in Episcopum eligi valeat hæſitatur. Si quidem Vrbanus primus Papa decrevit ut nullus in Episcopum, nisi in sacris ordinibus & religiosè vivens inventus fuerit, eligatur. Sacros, inquit, ordines dicimus diaconatum & presbyteratum. Hos siquidem solos Ecclesia primitiva legitur habuisse. Subdiaconos verò, quia & ipsi ministrant altaribus, opportunitate exigente concedimus, si tamen spectatæ scientiæ ac religionis existant, quòd ipsum non sine Romani Pontificis vel Metropolitanæ licentiæ fieri permittimus. In quibus verbis innuitur quòd Vrbanus ad statum Ecclesiæ primitivæ se referens, in quo subdiaconatus ordo sacer minimè dicebatur, instituit ut de Subdiacono, nisi causa utilitatis, & tunc etiam de permissione Metropolitanæ vel Romani Pontificis, non posset electio celebrari. Verùm cum hodie subdiaconatus inter sacros ordines computetur, sicut Vrbanus Papa I. sub his verbis expressit, *Erubescant impij & intelligant iudicio sancti spiritus eos qui in sacris ordinibus, presbyteratu, diaconatu, subdiaconatu sunt positi, si castè non vixerint, excludendos ab omni eorundem graduum dignitate.* & iterum. *Nemo ad sacrum ordinem permittatur accedere nisi aut virgo aut probata castitatis, & qui usque ad subdiaconatum unicam & virginem uxorem habuerit.* & ad similitudinem Diaconi & Presbyteri Subdiaconus continentiam debeat observare, sicut est in sexta synodo constitutum, ut si quis eorum qui ad clerum accedunt nuptiali jure mulieri voluerit copulari, hoc ante subdiaconatus ordinem faciat, & beatus Gregorius statuisse legatur ut nullum facere Subdiaconum præsumant Episcopi nisi quis castè victurum promiserit, nos volentes super hoc articulo disceptationis materiam amputare, statuimus ut Subdiaconus liberè valeat in Episcopum eligi sicut Diaconus vel Sacerdos.

Dist. 22. c. 11.
Erubescant.

Dist. ead. c. 12.
Nemo.

PARISIENSI EPISCOPO.

Sollicitudinem pastoralis officij pruden-
tenter exequeris cum super dubitationibus juris responso sedis apostolicæ postulas edoceri. Sanè, sicut ex tua insinuatione recepimus, duobus coram suo Episcopo litigantibus, cum alter eorum ad sedem apostolicam appellasset, Episcopus interpositæ appellationi non deferens, sed appellentem reputans contumacem, ipsum excommunicationis vinculo innodavit; qui coram Metropolitanano suo de Episcopo petit super hoc sibi iustitiam exhiberi, asserens quòd post appellationem ad nos legitime interpositam ipsum excommunicaverat & excommunicatum fecerat publicè nuntiari, & petens se ad eum statum in quo fuerat appellationis tempore à Metropolitanano reduci, denuntiari videlicet absolutum, adiciens etiam quòd appellationi non renuntiabat objectæ, sed profequi volebat eandem. Unde tua fraternitas requisivit à nobis utrum Metropolitanus de hujusmodi conquestione cognoscere valeas, & si repererit illum legitime provocasse, an eum denuntiari debeat absolutum, & an si Episcopus coram Archiepiscopo appellaverit, ne is qui excommunicatus ab eo fuerat absolvetur, appellationi sit hujusmodi deferendum. Nos igitur inquisitioni tuæ taliter respondemus, quòd sicut Metropolitanus de appellatione ad nos interposita cognoscere omnino non valet, sic nec de his quæ post appellationem ipsam fuerint innovata, dummodo de illis cognosci non possit nisi & de appellatione pariter cognoscatur, vel de iis quæ appellationis causam contingere dinoscuntur. In quo casu si Metropolitanus ad cognoscendum suas partes interponere fortè præsumeret, Episcopus utique posset ad appellationis beneficium convolare. Nam ad officium ejus qui de appellatione cogniturus est pertinet prudenter corrigere quæ contra ipsam invenerit attentata. Si verò notorium forsan existeret quòd mandatum Episcopi indiscrētum fuerat vel injustum, cui non tenebatur subditus obedire, ac per consequentiam ei liqueat evidenter subditum legitime provocasse, potest Archiepiscopus auctoritate metropolitana declarare subditum irrationabiliter extitisse anathematis mucrone percussum. Cum autem excommunicatus qui appellaverat juxta præscriptam formam coram Archiepiscopo, deponit contra Episcopum quæſtionem,

Epist. 167.
De appellationibus ad sedem apostolicam.
Cap. Sollicitudinem. De appellatione.

Dist. 164.
De appellationibus ad sedem apostolicam.

ut videlicet de injuria sibi ab Episcopo irrogata cognoscat, Metropolitanus ipse ad cognoscendum de causa potest interponere partes suas, cum ille appellationis prosecutioni renuntiare tacite videatur. Sed si verbo vel facto appellationem se velle prosequi protestetur, sicut in proposito casu superius est expressum, non est tamquam adversa petens & sibi contrarius audiendus. Datum Romae apud sanctum Petrum 11. Idus Decembris anno decimo.

ABBATI ET CONVENTUI sancti Bertini.

I Vltis petentium &c. usque precibus annuentes, concessionem quam bo. me. Balduinus Comes Flandrensis super molendinis sancti Bertini monasterio vestro fecit, sicut sine juris praedictio alieni facta est, & in ipsius instrumento noscitur contineri, auctoritate apostolica confirmamus & praesentis scripti patrocinio communimus. Ad majorem autem rei evidentiam idem scriptum huic paginae nostrae de verbo ad verbum duximus inferendum.

Ego Balduinus Flandrensis & Hanonia Comes notum esse volo praesentibus & futuris quod cum quorundam consilio infra castrum sancti Audomari prope monasterium sancti Bertini molendina construere proposuissem, quae, sicut mihi suggestum fuerat, sine alicujus damno vel injuria me facere posse putabam, accessit ad me Abbas sancti Bertini, ostendens mihi privilegium Roberti junioris Flandriae Comitum, in quo continebatur quod inter Archas & Brobore & Lodie nulli nisi Ecclesiae sancti Bertini molendina construere liceret; & hoc Dominus Calixtus Papa privilegio quod mihi ostensum est confirmabat, & ne aliquis contra hoc venire praesumeret sub interminatione anathematis districte praecipiebat. Quia igitur pro salute animae meae iter Ierosolymitan. arripueram, & justitiam potius omnibus quam injuriam alicui facere in proposito & voluntate habebam, scripto quod super hac re fratres de Claromarisco a me impetrasse dicebantur, ne aliqua in posterum Ecclesiae sancti Bertini per hoc injuria irrogari possit, per praesens scriptum derogandum esse censeo, & privilegium praedicti Roberti praedecessoris mei, ut fratres Ecclesiae sancti Bertini pro me & uxore mea semper orare debeant, praesentium auctoritate reconfirmo. Actum anno Domini M. CC. I. VIII. Idus Aprilis. Nulli ergo &c. nostrae confirmatio-

nis &c. Si quis autem &c. Datum Romae apud sanctum Petrum 11. Kalend. Decemb. anno decimo.

ELECTO MORINENSI, ET Praeposito Vvattensis, & Decano sancti Audomari Morinensis dioecesis.

EX parte dilectorum filiorum sancti Bertini & Claromarisci Abbatum & conventuum nostro fuit apostolatu supplicatum ut quendam compositionem super quodam marisco & querelis in litteris compromissionis expressis inter eos initam & certa poena firmatam apostolico dignaremur munimine roborare. Quocirca discretioni vestrae per apostolica scripta mandamus quatenus compositionem ipsam, sicut sine pravitate providè facta est & ab utraque parte sponte recepta, per censuram ecclesiasticam faciatis appellatione remota inviolabiliter observari, reducentes in statum debitum quicquid praeter formam compromissionis praescriptae inveneritis illicitè attentatum. Nullis litteris veritati &c. Quod si non omnes &c. tu, fili electe, cum eorum altero &c. Datum Romae apud sanctum Petrum Idibus Decembris anno decimo.

Epist. 167. Confirmatur concordia inita inter monasteria sancti Bertini & de Claromarisco.

PRIORI ET CONVENTUI Danelmensi.

Sacro sancta Romana Ecclesia, quae omnibus se favorem exhibet & benignam, in iis quae a rationis tramite non discordant illos consuevit suae defensionis clypeo specialiter communire in quos perverforum calumnia noscitur debachari. Cum igitur, sicut ex parte vestra fuit propositum coram nobis, Archiepiscopi & Episcopi in quorum diocesis possessiones habetis, in vos, Ecclesias, & homines vestros interdum excommunicationis & interdicti sententias proferant pro suae arbitrio voluntatis, nos tranquillitati vestrae volentes paterna sollicitudine praecavere, auctoritate praesentium inhibemus ne aliquis Archiepiscopus vel Episcopus in vos vel Ecclesias vestras sine manifesta & rationabili causa excommunicationis aut interdicti sententias promulgare praesumat. Nulli ergo &c. nostrae inhibitionis &c. Si quis autem &c. Datum ut in alia.

Epist. 168. Conceduntur eis privilegia.

DECANO BELNENSI.

TVa nos duxit discretio consulendos, si quis alicui Ecclesiae de bonis suis quaedam obtulerit petens ut in vita sua

Epist. 169. Simoniam committite qui bona sua legat

167. bellario. ad fidem. licam. sollicito. De 47.

168. De iustitia. non privilegiam.